

Sygn. akt I ACa 774/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Beata Kozłowska

Sędzia SA Edyta Mroczek (spr.)

Sędzia SO del. Małgorzata Perdion – Kalicka

Protokolant st. sekr. sąd. Ewelina Borowska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. R. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt XXIV C 1198/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od A. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

IA Ca 774/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 marca 2013r. oddalił powództwo A. R. (1) skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej o zapłatę kwoty 250 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych podczas pobytu w różnych jednostkach penitencjarnych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

A. R. (1) poczynając od 1999 r. przebywał w różnych jednostkach penitencjarnych i tak: w Areszcie Śledczym w K. przebywał w okresie od dnia 7 kwietnia 1999 r. do dnia 16 października 2000 r., od dnia 22 października 2000 r. do dnia 7 stycznia 2001 r., od 11 stycznia 2001 r., do dnia 16 stycznia 2002 r., od dnia 11 maja 2011 r., do dnia 13 maja 2011 r., od dnia 13 października 2011 r. do dnia 18 października 2011 r., od dnia 29 sierpnia 2012 r. do dnia 17 grudnia 2012 r.; w Areszcie Śledczym w Z. w okresie od dnia 4 kwietnia 2003 r. do dnia 3 czerwca 2002 r., od dnia 23 czerwca

2003 r., do dnia 21 lipca 2004 r., od dnia 10 stycznia 2006 r. do dnia 11 stycznia 2006 r.; w Areszcie Śledczym w G. od dnia 16 stycznia 2002 r. do dnia 4 kwietnia 2003 r., w dniu 21 lipca 2004 r., od dnia 22 października 2004 r. do dnia 10 stycznia 2006 r.; w Areszcie Śledczym w T. w okresie od dnia 12 stycznia 2006 r. do dnia 30 marca 2006 r.; w Zakładzie Karnym S.(...) w okresie od dnia 6 października 2006 r. do dnia 15 maja 2008 r., od dnia 17 grudnia 2012 r. do chwili obecnej; w Zakładzie Karnym w B. od dnia 8 lipca 2008 r. do dnia 13 sierpnia 2010 r.; w Zakładzie Karnym w C. w okresie od dnia 13 sierpnia 2008 r. do dnia 21 kwietnia 2011 r., od dnia 13 maja 2011 r. do dnia 20 września 2011 r. oraz od dnia 18 października 2001 do dnia 28 lutego 2012 r.

Powód w okresie od 1 listopada 2009 r. nie przebywał w przeludnionych celach.

Wyposażenie cel i innych pomieszczeń służących osadzonym w sprzęt kwaterunkowy było zgodne z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków bytowych dla osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych z dnia 17 października 2003 r. Warunki zakwaterowania spełniały wymagane prawem normy, w tym w zakresie sanitarnym, wentylacji, dopływu powietrza, temperatury, zaopatrzenia w środki higieny, natężenia światła, dostępu do zimnej i ciepłej wody oraz możliwości zapewnienia intymności dla wykonywania czynności osobistych. W przypadku zaistniałych awarii lub braków były one na bieżąco naprawiane lub uzupełniane. Osadzeni mieli możliwość korzystania z zajęć kulturalno-oświatowych (koncerty, przedstawienia teatralne, spotkania poetyckie), z biblioteki. Organizowane były spotkania religijne.

A. R. (2) objęty był także w jednostkach penitencjarnych, w których przebywał, kompleksową opieką lekarską z zakresu wielu specjalizacji (internista, dermatolog, neurolog). Ze względu na trudności wychowawcze (konflikty ze współosadzonymi, funkcjonariuszami SW, głódówki), agresywnymi zachowaniami, podejmowanymi próbami samobójczymi - objęty został rozszerzoną opieką psychologów i lekarzy psychiatrów. Był osadzany w pojedynczych celach, a także w celach ze specjalnie dobranymi współosadzonymi. W kwietniu 2011 r. podczas pobytu w ZK C. powód podjął próbę samobójczą, w wyniku interwencji współosadzonych i funkcjonariuszy SW został odratowany i przewieziony do Szpitala Miejskiego w C. a następnie na obserwację do szpitala w AS K..

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Jak wskazał Sąd Okręgowy powód dochodził roszczenia pieniężnego za krzywdę będącą skutkiem naruszenia dóbr osobistych (art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.) rozumianych jako wartości należące do indywidualnej sfery świata uczuć i przeżyć psychicznych człowieka. Zgodnie zatem z treścią art. 442¹ § 1 k.c. termin przedawnienia roszczeń o zadośćuczynienie wynosi 3 lata od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W niniejszej sprawie powód upatrywał wyrządzonej krzywdy w niezapewnieniu mu właściwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, co oznacza, iż już w chwili zdarzenia wiedział o szkodzie i podmiocie obowiązującym do jej naprawienia. Z tych względów Sąd uznał zarzut przedawnienia za skutecznie podniesiony w stosunku do części roszczenia, tj. w zakresie do dnia 1 listopada 2009 r.

Natomiast co do dalszego okresu, w ocenie Sądu, powód mimo ciążącego na nim obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., w żaden sposób nie wykazał, aby skutek działań pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Przepis art. 24 § 1 k.c. nakłada na powoda obowiązek udowodnienia, że pozwany naruszył jego dobra osobiste, zaś na pozwanym ciąży jedynie obowiązek udowodnienia, że jego działanie bądź zaniechanie naruszające dobra osobiste powoda nie było bezprawne. Jednakże Sąd rozważa zaistnienie bezprawności działania pozwanego dopiero w wypadku udowodnienia przez stronę powodową, że doszło do naruszenia jego konkretnych dóbr osobistych, tj. dopiero wówczas, gdy strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa.

Biorąc pod uwagę materiał zebrany w sprawie Sąd Okręgowy przyjął, iż w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności zapewniono powodowi warunki odbywania kary określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. Nr 186, poz. 1820). Powodowi zostały zapewnione odpowiednie warunki sanitarne oraz sprzęt kwaterunkowy

cel mieszkalnych. Potwierdzeniem tego jest materiał dowodowy zebrany w sprawie, z którego jednoznacznie wynika, że minimalny standard 3 m² powierzchni mieszkalnej, przypadającej na jednego więźnia, został w przedmiotowej sprawie zachowany, zaś w wielu okresach objętych pozwem powód osadzony był w celach, w których powierzchnia na jednego osadzonego była większa niż 3 m² na osobę.

Powód przebywając we wskazanym areszcie śledczym miał zapewniony dostęp do wszystkich wymaganych urządzeń sanitarnych i kwaterunkowych. Wobec powoda jako osoby pozbawionej wolności postępowano z poszanowaniem jego praw i godności i nie stosowano wobec niego tortur ani niehumanitarnego i poniżającego traktowania.

Sąd nie dopatrzył się żadnych działań świadczących o świadomej represji czy dyskryminacji wobec powoda ze strony administracji aresztu śledczego w którym przebywał. Powołując się na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (wyrok z dnia 19 kwietnia 2001 r. P. przeciwko Grecji, sprawa 28524/95 oraz z dnia 26 października 2000 r. K. przeciwko Polsce, sprawa 30210/96), Sąd wskazał, że nie można uznać za niehumanitarne i poniżające wymienione przez powoda w pismach warunki odbywania kary. Warunki panujące w wymienionych przez powoda jednostkach penitencjarnych były wyłącznie wypadkową ograniczonych środków finansowych resortu sprawiedliwości oraz niemożności osiągnięcia standardów europejskich w krótkim czasie. Zdaniem Sądu nie wykazano, że warunki osadzenia czy też zachowanie funkcjonariuszy pozwanego spowodowały „karygodne i nieodwracalne zmiany w psychice A. R. (1)”. Ze względu na agresywne i prowokacyjne zachowanie powoda był on wielokrotnie umieszczany w celach jednoosobowych lub wieloosobowych z wyselekcjonowaną obsadą. Kroki te były jedynie konsekwencją licznych prób samobójczych, powód był także objęty kompleksową opieką psychologiczną i psychiatryczną.

Jednocześnie zdaniem Sądu roszczenie powoda pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Nie można bowiem w tego rodzaju sprawach abstrahować od realiów społeczno-gospodarczych panujących w Polsce.

O kosztach orzeczono na podstawie art.102 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył powód w punkcie I również co do roszczeń majątkowych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego tj. naruszenie przepisów art. 23 KC i 24 KC w zw. z 448 KC poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;

II. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c., polegające na nie rozważeniu w toku podejmowania decyzji wszystkich okoliczności, które to uchybienie proceduralne miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia

III. naruszenie prawa procesowego polegającego na nierozważeniu w toku podstępowania wszystkich wniosków dowodowych poprzez błędne stwierdzenie, iż skutecznie został podniesiony zarzut przedawnienia.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz Powoda całej żądanej sumy; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji; oraz o zasądzenie od Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego;

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Biorąc pod uwagę zakres zaskarżenia, w tym wnioski, zarzuty i wskazaną wartość przedmiotu zaskarżenia uznać należało, że apelacja dotyczy jedynie roszczeń majątkowych zgłoszonych w pozwie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne. Jedynie nie można zaakceptować stanowiska Sądu Okręgowego, jakoby żądanie powoda ochrony jego dóbr osobistych należało uznać za sprzeczne z treścią art. 5 k.c., co jednakże pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Apelujący wskazuje, że Sąd I Instancji nieprawidłowo uwzględnił zarzut przedawnienia roszczenia. Podnosi bowiem, że powód przebywając w licznych jednostkach penitencjarnych nie miał dostępu do odpowiedniej literatury, jak również do profesjonalnego pełnomocnika oraz nie znał osoby obowiązanej do naprawienia szkody. A zatem był nieświadomy bezprawności czynu pozwanego. Ponadto zdaniem powoda w sprawie winien mieć zastosowanie 10 – letni termin przedawnienia.

Powyższe argumenty nie mogą być uwzględnione. Bezsparnie wskazane roszczenia powoda, mają charakter majątkowy a zatem podlegają przepisom określającym skutki upływu czasu dla roszczeń tego rodzaju (art. 117 i nast. Kodeksu cywilnego). Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Paragraf 2 tegoż artykułu stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Sąd Najwyższy wyjaśniał wielokrotnie charakter przepisów o przedawnieniu oraz ich ratio legis, stwierdzając, że przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strona pozostawałaby przez dziesiątki lat w niepewności, co do swej sytuacji prawnej (tak wyr. SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNC 1992, nr 7-8, poz. 137).

Szczególne uregulowanie w odniesieniu do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przewidziane zostało w art. 442¹ § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Powołany przepis znajduje zastosowanie do roszczeń zgłoszonych w niniejszej sprawie stosownie do art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U.07.80.5380).

Podkreślenia wymaga, że przez roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym w rozumieniu powołanego uregulowania rozumieć należy wszelkie roszczenia mające charakter majątkowy, przy czym do kategorii roszczeń majątkowych należy zaliczyć także roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia (tak A. Rzetecka-Gil, Kodeks cywilny, Komentarz, Zobowiązania -część ogólna, Lex el.,2011).

Mając na uwadze powyższe podkreślenia wymaga, że powód upatrywał źródła doznanej krzywdy w delikcie pozwanego Skarbu Państwa, polegającym na poniżającym i niehumanitarnym traktowaniu go w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności (osadzenie w przepehionych celach, w których nie zostały zapewnione należyte warunki sanitarne i bytowe, brak należytej opieki medycznej) przez okres od kwietnia 1999r., tj. przez około 13 lat.

W świetle przywołanego art. 442¹ § 1 k.c. niewątpliwym jest, że chwilą określającą początek trzyletniego biegu przedawnienia jest moment „dowiedzenia się o szkodzie” i „osobie obowiązanej do jej naprawienia”, a zatem moment, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody i ma świadomość doznanej szkody (por. wyrok SN z dnia 18 września 2002 r., III CKN 597/2000, niepubl.; wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r., I ACa 1116/05, LEX nr 19451810; wyrok SA w Krakowie z dnia 5 maja 2010 r., III APa 4/10, OSA 2011, z. 3, poz. 91). Uwzględniając charakter opisanego zachowania sprawczego strony pozwanej stwierdzić należy, że powód musiał dysponować wiedzą w zakresie dwóch wskazanych elementów istotnych dla wyznaczenia początku biegu terminu przedawnienia, już z chwilą ich wystąpienia tj. z każdym dniem osadzenia w warunkach godzących w jego dobre osobiste. Charakter roszczenia dochodzonego przez powoda świadczy, że o ewentualnej szkodzie (krzywdzie) i osobie obowiązanej do jej naprawienia powód wiedział już w momencie zaistnienia poszczególnych zdarzeń, które w pozwie określał, jako naruszające jego dobra osobiste. Powód wiedział też od samego początku kto jest odpowiedzialny za taki stan rzeczy, mając na uwadze, że takie warunki zapewniał mu konkretny

zakład karny, w którym odbywał karę pozbawienia wolności. Bez znaczenia jest w tych okolicznościach możliwość ograniczonego dostępu do literatury prawniczej czy pełnomocnika.

Chybione są podnoszone przez skarżącego zarzuty jakoby nie zdawał sobie sprawy z naruszenia dóbr osobistych i możliwości dochodzenia z tego tytułu roszczeń na drodze procesu cywilnego. Twierdzenie o braku świadomości naruszenia dóbr osobistych pozostaje w sprzeczności z istotą samych dóbr osobistych. W momencie bowiem, gdy ktoś doznaje działań godzących w jego dobra osobiste, typu zdrowie, nietykalność cielesna, cześć, godność, np. zostaje poniżony, umieszczony w miejscu powodującym znaczny dyskomfort psychiczny, fizyczny, to od razu ma świadomość tego, że jest źle traktowany, zna negatywne przeżycia i odczucia, nawet jeżeli w tym momencie nie wie jeszcze jakiego rodzaju roszczenia sądowe mu przysługują. Na termin przedawnienia roszczenia nie ma wpływu uświadomienie sobie przez osobę uprawnioną w późniejszym czasie, czy uzyskanie przez taką osobę w późniejszym okresie wiedzy, co do faktu przysługiwania określonego roszczenia (pogląd taki wyraził już Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 maja 2012 r., I ACa 270/12, nie publ.). Reasumując trafnie w tym stanie rzeczy przyjął Sąd pierwszej instancji, iż powód musiał wiedzieć i o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia w chwili, gdy tej szkody doznawał. Powód swe żądania opierał na twierdzeniu, iż doświadczał dyskomfortu, niehumanitarnego i wręcz poniżającego traktowania musiał zatem mieć świadomość negatywnych odczuć w chwili gdy ich doznawał, musiał też od początku mieć świadomość kogo obciąża odpowiedzialnością za swe negatywne odczucia.

Mając na uwadze, że pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 15 listopada 2012 roku (koperta k. 22), to nie może budzić wątpliwości, że roszczenia powoda wywodzone ze zdarzeń, które wystąpiły w okresie objętym zarzutem pozwanego, były przedawnione w chwili wniesienia pozwu i zasadnie Sąd I Instancji uwzględnił zarzut przedawnienia roszczenia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art.233 k.p.c. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wskazać należy co następuje. Skarżący w sposób bardzo ogólnikowy przedstawił w/w zarzut nie wskazując, jakie konkretnie uchybienia poczynił Sąd I Instancji w rozumowaniu. Skarżący przytacza szereg orzeczeń Sądu Najwyższego odnoszących się do kwestii naruszenia dóbr osobistych osób pozbawionych wolności, jednakże nie rozwija tego zagadnienia i nie odnosi do realiów niniejszej sprawy. Skarżący odwołuje się jedynie ogólnikowo do warunków, w których przebywał, jak i na nienależycie wykonywaną pomoc medyczną. Tymczasem, jak prawidłowo ustalił Sąd I Instancji poczynając od 1 listopada 2009r., czyli w okresie nieprzedawnionym, powód nie przebywał w celach przeludnionych. Powyższe wynika z dołączonych do akt notatek służbowych oraz informacji o pobytach powoda w celach wskazujących, że w tym okresie powód przebywał w celach spełniających ustawowy wymóg 3m² na osadzonego. Mało tego z twierdzeń samego powoda wynika, że wielokrotnie w tym czasie przebywał w celach jednoosobowych, co było powodem jego skarg. Podobnie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że cele, w których powód przebywał wyposażone zostały w sprzęt kwaterunkowy zgodnie z obowiązującymi przepisami przytoczonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Prawidłowe są również ustalenia dotyczące opieki lekarskiej, jaką objęty był w tym okresie powód.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia artykułu 233 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Skarżący nie przedstawił w tym zakresie żadnych argumentów, zaś ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd zgodna jest z regułami określonymi w art.233§1 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalając wnioski dowodowe zgłoszone w pozwie wskazał, iż były one zbędne dla rozstrzygnięcia. Oddalenie wniosków dowodowych nie spotkało się z reakcją profesjonalnego pełnomocnika powoda, który nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu rozprawy w trybie art. 162 k.p.c., jak również nie przywołał w apelacji zarzutów naruszenia

art.227 k.p.c., 278 k.p.c., 299 k.p.c. Rzeczą Sądu odwoławczego nie jest natomiast samodzielne poszukiwanie uchybień procesowych Sądu I Instancji.

Doznanie przez osadzonego krzywdy wymaga wykazania w toku postępowania, a jej rozmiar podlega ocenie sądu orzekającego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy. Przepis art. 24 k.c. przewiduje domniemanie bezprawności działania naruszającego dobra osobiste, co powoduje, że na nim spoczywa ciężar wykazania, iż jego działanie było zgodne z prawem. Powód jednak winien uprzednio udowodnić fakt odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach zaistnienia uchybień w funkcjonowaniu jednostek penitencjarnych przez niego podnoszonych (warunki w jakich odbywał karę pozbawienia wolności - tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2007 roku, V CSK 431/06, Lex nr 255593 oraz w powołanej uchwale z dnia 18 października 2011 roku).

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że z mocy art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywał na powodzie. Tymczasem powód poprzestał jedynie na niepopartych żadnymi dowodami twierdzeniach pomimo, że pozwany zakwestionował je w sposób wyraźny wskazując, że powodowi zapewniono warunki izolacji penitencjarnej zgodne z obowiązującymi przepisami, w tym godziwe warunki bytowe. Zaznaczył, że cele mieszkalne, w których przebywał powód wyposażone były w kompletny sprzęt kwaterekowy oraz urządzenia sanitarne, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U nr 186 póź. 1820 z 2003 r.) a nadto powód miał zapewnioną bezpłatną opiekę medyczną, adekwatną do dolegliwości jakie zgłaszał.

Jak wskazano zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, aby w celach, w których powód był osadzony w inny sposób, naruszono jego dobra osobiste, nie wykazał on również, że w związku z naruszeniem dóbr osobistych doznał szkody niematerialnej (krzywdy).

Apelacja stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z rozstrzygnięciem Sądu I Instancji, przedstawia własną ocenę stanu faktycznego bez szczegółowej analizy i argumentacji, tym samym nie podważa skutecznie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji.

Zapłata zadośćuczynienia pieniężnego w oparciu o przepisy art. 23 i 24 k.c. w zw. z art.448 k.c. jest uzależniona od uprzedniego wykazania przez powoda krzywdy. Jak wskazano wyżej warunki w których powód przebywał były zgodne z obowiązującymi normami, zaś powód nie wykazał, aby wskutek działań pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Przesłanką przyznania zadośćuczynienia, na podstawie art. 448 k.c. jest doznanie przez osadzonego krzywdy, której ustalenie oraz rozmiar podlega ocenie sądu orzekającego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy. Sąd Okręgowy dokonując analizy okoliczności pobytu powoda w jednostkach penitencjarnych dokonał prawidłowej oceny oraz subsumpcji.

Z tych wszystkich przyczyn odmowa udzielenia powodowi żądanej ochrony prawnej była uzasadniona i apelacja w braku usprawiedliwionych podstaw podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art.11 ust.3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. 2010. 182. 1228).